

ALS HET HERFST IS.

De bossen geuren. Ver achter de bruine heidevlakte gaat de horizon over in een blauwe waas. Het is reeds October. En mét deze maand komt er weer iets anders, iets nieuws. Met een variant op een bekende zin: Een nieuwe lente, een nieuw geluid, zouden we kunnen zeggen: Een nieuwe herfst, een nieuw geluid. Ook de herfst met zijn felle kleuren, het rood en geel van de eiken, de mooie tinten van russula en vliegenzwam, is aantrekkelijk.

Ons Woensdagmiddagplan, de wildbaan van het Nationale Park door te zwerven, kan helaas niet doorgaan, daar deze gesloten is vanwege de hertenbronst! Dus de asfaltweg houden, ja, er zal niets anders opzitten.

Het grote klaphek valt achter ons dicht en de onafzienbare velden van Reemst liggen open, dor en verlaten, nog dromend van de glorie van Augustus, toen talloze paarse bloempjes de heide tooiden.

Een enkele kraai wiekt traag over het veld. Dan ontdekken we boven de berkensingel een vogelsilhouet. De boomvalk is het niet. Torenavalk? Nee, ook niet. Het is de slechtvalk, dat laat geen twijfel over. Zou hij op jacht zijn naar een duif of ziet hij iets bewegen tussen de pollen? In snelle vlucht suist hij over ons heen in de richting van het Delense.

Op dit moment valt ons oog op een hinde; ze staat in een smalle brandgang en over haar dos licht een zweem van de lage zonnestrallen. Minutenlang genieten we van dit schouwspel, totdat de hertevrouw verdwenen is in de dichte bosjes. Dan zakken we de weg af die voert door de wereld van jeneverbes en vliegdien, van buntgras en rendiermos. Op de uiterste top van een lage pijnboom zit roerloos een lichtgetint vogeltje. De kijker moet te hulp komen en dan zien we dat het een klapekster is. We kunnen hem heel dicht benaderen, stap voor stap gaan we verder! Wat een spannend en plezierig werk is dat! Maar plots vliegt hij op om een twintigtal meters verder weer neer te strijken.

De asfaltweg wordt vanmiddag nog onze beste vriend, hoe we hem anders ook mijden en verwensen. Wat later in de middag ontmoeten we tussen de verspreid staande dennen een sperwer. In het voorjaar zochten we vele uren naar het nest van deze pijlsnelle rover, doch het was tevergeefs. Wel vonden we enige nesten van de havik. Zou, zo overlegden we weleens, de havik een sperwer slaan?

De zon viert zijn afscheidsfeest tegen de westerhemel met een serenade van gloed en kleuren; over struik en veld komt een vreemde glans.

We zien een affiche hangen: „Collectie Theo van Gogh”. Ja, aan van Gogh, daaraan doet het landschap op dit moment denken. Hij zou het geschilderd kunnen hebben, in felle kleuren en rijke contrasten.

Er is veel schoons in het leven, maar lopen we dat eigenlijk niet te veel voorbij?

Martien Haffmans.